SORIN CERIN

STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI

- **Poeme filosofice**

2022

Sorin Cerin
Stelele căzătoare ale durerii lumii de apoi – poeme filozofice

---

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Stelele căzătoare ale durerii lumii de apoi : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-079-3

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-079-3

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-Poeme filosofice-

Dragi prieteni,

În anul 2009 am scris poezia intitulată Lumea de Apoi, pe care o redau aici fără să schimb nici unul dintre cuvintele care o alcătuiesc, ci doar să ajustez puțin formatul în care a apărut. M-am gândit în toți acești ani la acest subiect al Lumii de Apoi, pe care am hotărât să-l dezvolt atât filozofic cât și poetic în actuala lucrare, unde consider că această lume, în care trăim acum, este de fapt adevărata Lume de Apoi, în care am venit din Lumea Nemuririi Luminii Divine și în care ne vom reîntoarce.

Iată poezia Lumea de Apoi scrisă în anul 2009 și pe care o public acum într-o ediție de referință:

Lumea de Apoi

Şi dacă murim uitând totul,
Înseamnă că nici viaţa aceasta nu există.

Ca Viaţa să existe,
are nevoie neaparată de o Lume de Apoi,
de unde să poată fi văzută.

Dacă această Lume de Apoi,
nu există,

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-Poeme filosofice-

iar noi nu ne vom mai aduce aminte,
niciodată de Viaţă,
înseamnă că aceasta,
este ca şi cum nu ar fi fost niciodată.

Şi chiar dacă ar fi fost,
nu este nicidecum pentru noi.
de aceea Lumea de Apoi,
este aceea care naşte Viaţa,
din propria sa Moarte.

In lipsa Amintirii totul se şterge cu buretele,
chiar şi Viaţa cu întreaga sa Lume.

Vă mulțumesc fiindcă ați ales să citiți această carte care pentru mine are și o însemnătate specială din punct de vedere spiritual.

Sorin Cerin

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- STELELE CĂZĂTOARE ALE DURERII LUMII DE APOI -
-Poeme filosofice-

1) Stelele Căzătoare ale Durerii Lumii de Apoi

Te rog Speranță nu suspina,
chiar dacă am rămas zugrăviți,
pe Icoanele Zilelor fără adăpost,
din Catedrala Inimilor de Pustiu,
zidită cu Lacrimile de Plumb,
ale Singurătății de noi înșine,
unde ne închinăm și acum,
fără să știm,
Absurdului,
care până și el,
a ajuns,
să ne tremure de supărare,
în mâinile otrăvite,
de pâlpâirile Lumânărilor de Vise,
ce ni se topesc,
pe fețele încremenite ale Zâmbetelor,
atâtor Paradisuri de Cuvinte,
pe care au rămas să ni le rostească,
doar Amintirile Eternităților de Clipe ucise,
ce ne bântuie Disperarea,
pe la colțurile străzilor prăfuite,
cu Stelele Căzătoare,
ale Durerii,
Lumii de Apoi,
în care ne aflăm acum,

și crede că ne-a despărțit,
pentru totdeauna,
de Adevărul Absolut,
al Nemuririi unei Iubiri.

2) Vise de Zăpadă

Te rog Inimă de Cer,
ascultă-mi zbuciumul Ochilor de Vise,
înlăcrimați cu zvârcolirea ta,
pe ninsoarea de Stele Căzătoare,
a Timpului,
care mă troienește cu chipul tău Divin,
din care-mi zămislesc,
Vise de Zăpadă,
sperând că nu se vor topi,
înainte de a te reîntâlni Iubire,
chiar și pe această Lume de Apoi,
unde am căzut,
fracturându-mi Aripile de Înger,
primite în dar de la Nemurire,
numai pentru tine.

3) Altarul Privirii unei Iubiri

Te rog Doamne,
lasă-mi Iubirea,
Ochilor de Cer ai Nemuririi,
în Oglinda cărora,
te-ai zărit pentru Prima Oară,
vâzându-ne,
și unde ți-ai dat seama,
cât de Singur poți fi,
fără de noi,
și cât de greu te pot apăsa,
Lacrimile de Plumb,
ale Stelelor căzătoare,
fără de Cuvântul Facerii,
din care te rog,
să-mi permiți,
să pot sculpta,
Altarul Privirii unei Iubiri,
la care să mă închin mereu,
de-acum încolo,
devenind pentru totdeauna,
Icoana Făcătoare de Minuni,
a Existenței mele,
alături de care,
până și această,
Lume de Apoi,

pe care-mi duc,
Zilele fără adăpost,
la culcare în Moarte,
ar deveni,
un Paradis.

Te rog Doamne.

4) Draperiile Durerii

Zori obosiți,
de Remușcările mușcatelor,
din Ferestrele acoperite,
cu Draperiile Durerii,
unor Priviri de Plumb,
ce-și odihnesc oasele Amintirilor ofilite,
prin Cimitirele de Cuvinte,
ale Cețurilor,
pe care le călăresc Visele,
ce rătăcesc abătute,
prin Inimile de Vânt,
ale Mormintelor de Înțelesuri,
unde Legendele Nimănui,
ar fi îngropat Iubirile,
ce ne-ar fi urmat,
pe această Lume de Apoi,

a Absurdului,
fără însă,
a ne mai regăsi vreodată,
cu toate că au bătut frenetic,
pe la toate porțile,
Cănilor de Pustiu,
din care ne bem și acum,
Disperarea Singurătății,
de noi înșine.

5) Îndurare

Zorii triști ai Zilelor fără adăpost,
au început să-și depene,
Legendele Privirilor de Plumb,
care ne strivesc orice urmă,
de Voință,
spulberată de Lacrimile de Vânt,
ale Indiferenței unui Destin,
al Nimănui,
ce ne acoperă și azi,
cu zăpezile lui reci și grele,
Inimile de Pustiu ale Prezentului,
unei Lumi de Apoi,
în care am nimerit la fel de întâmplător,
precum ne este Moartea,

de noi înșine,
la căpătâiul căreia ne rugăm,
să fie ajutată de Dumnezeu,
să-și îndrepte Greșelile,
pe Tărâmul unde-i va ajunge Sufletul,
ce nu a vrut să împartă cu noi,
nici măcar o singură,
Îndurare.

6) Ne-a lăsat în grija Morții de noi înșine

Păduri de Vise,
tăiate fără rost,
de lamele ascuțite ale Destinelor,
folosite de Lumea de Apoi,
a Absurdului,
la făurirea scândurilor de Amintiri,
pentru sicriele Privirilor,
tot mai abătute,
în care ne înmormântăm Cuvintele,
ce par a fi ale Nimănui,
în solitudinea ancestrală,
a Cimitirelor de Sentimente,
unde ni se odihnește Iubirea,
ce ne-a lăsat în grija Morții de noi înșine,
și la căpătâiul căreia,
nu se mai roagă Nimeni.

7) O Lume de Apoi a Fericirii

Raze de plumb,
răzbat prin ferestrele,
Infernului,
slăvit de răceala,
Întunericului,
din cănile de pustiu,
pe care-l bem,
pentru a ne îmbăta,
cu Gândul strivit și irosit,
la o Lume de Apoi,
a Fericirii,
pe care nu o vom avea niciodată,
în așternuturile mucegăite,
ale Zilelor noastre fără adăpost,
pe care ni le croiesc,
Visele deșarte,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
după tiparele Disperării.

8) Lumea de Apoi a Cuvintelor de Plumb

Aripi de Îngeri,
se prăbușesc strivite,

de Lumea de Apoi,
a Cuvintelor de Plumb,
pe care ni le rostim,
Zilelor fără adăpost,
ale Absurdului,
din trupurile cărora ne clădim,
Catedrale de Amăgiri,
la pereții cărora să ne închinăm,
Neputințele,
de a ne numi,
propriile Dureri,
după chipul și asemănarea,
Dumnezeului,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
care a fost înscris,
ca fiind bun și iubitor,
în certificatele de naștere,
ale Disperării noastre,
cu voia Nimănui.

9) Porți de Taine

Urme adânci de Greață,
stau încrustate,
în trupurile Absurdurilor,

pe care se preling,
Lacrimile de Plumb,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
unde ne înmormântăm,
Eternitățile Clipelor,
pe umerii cărora ne sprijinim,
Disperarea,
de a nu reuși să deschidem,
lacătele Iluziilor Vieții și Morții,
a căror Porți de Taine,
ne țin închise Amintirile Viitorului,
într-o Lume de Apoi,
pe care Non-Sensurile Existenței,
o numesc Prezent,
și pe care credem,
în nebunia noastră,
că o putem modela,
cu propria voință.

10) Inimile de Pustiu fără căpătâi

Spice de Plumb,
strivesc Ochii de Cer,
ai Grânelor atâtor Înțelesuri,
din care dospesc Cuvintele,
ce cresc binecuvântate,

în soarele Eternităților de Clipe,
pentru a fi înmormântate,
împreună cu ele,
pe buzele reci și meschine,
ale Privirilor,
atât de străine de noi înșine,
încât prin toate,
Gările Sufletelor noastre,
au rămas doar,
Inimile de Pustiu,
fără căpătâi,
ce vagabondează,
pe străzile insalubre,
ale Destinelor Nimănui.

11) Pentru a deveni Lumânări

Petale de Amintiri,
roase de vânturile Deznădejdilor,
spre a fi duse,
spre Lumea de Apoi,
a Deșertăciunii,
pe care ne-a clădit-o,
Dumnezeul Greșelilor Creației,
pentru Prezentul,
pe care-l respirăm,

alături de Timpul,
ce-și ucide Eternitățile Clipelor,
pentru a hrăni cu ele,
Răsăriturile atâtor Dureri,
ce ne vor arde indiferente,
până și Umbrele Destinelor,
înveșmântate în ceara Efemerității,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru a deveni Lumânări,
depuse la Altarul Disperării,
la tălpile căruia ne frângem,
toate Amăgirile,
oferite cu dispreț,
de Iluziile Vieții și Morții.

12) Într-o totală Amnezie

Icoane aburinde,
de bucate alese,
gătite după rețetele,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
unde primează carnea fragedă,
a Eternităților de Clipe,
asortată cu o garnitură,
de Suflete descompuse,

ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rostim mereu,
la ferestrele Privirilor de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
prin care ne târâm cu greu,
Pașii Disperărilor,
ce duc aparent,
spre Nicăieri,
Gândurile indiferente,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce vor Experiențe noi,
cât mai sadice,
fiind sătule,
de toate bunătățile oferite până acum,
de Infernul Lumii de Apoi,
în care trăim,
într-o totală Amnezie,
fără să ne putem aminti vreodată,
de Nemurirea,
din Amintirile Viitorului,
de unde am căzut,
pentru a ne întrupa în Durere,
Ființa.

13) Muntele Absurdului acestei Lumi de Apoi

Ziduri de Tăceri,
strivesc oasele Privirilor împietrite,
din mormintele Cuvintelor,
ce nu mai au nimic să ne spună,
pe străzile prăfuite,
cu stele căzătoare,
ale Destinelor Nimănui,
în care am căzut,
pentru a ne întrupa,
în mocirla Disperării,
și cele câteva Zile fără adăpost,
câte ne-au mai rămas,
să le dedicăm,
Durerii,
pe care trebuie să o urcăm,
pe muntele Absurdului,
acestei Lumi de Apoi,
care este Viața noastră.

14) Cine am fost dincolo de această Lume de Apoi

Răsărituri aprinse,
de Cerurile Privirilor de cremene,
care scot scântei de Vise,
atunci când le lovim,
de treptele unor Speranțe,
ce rătăcesc haotic,
pe Ridurile Amintirilor din Viitor,
pe care a fost răstignit,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut al Iubirii,
fiindcă dorea să ne spună,
cine am fost,
dincolo de această Lume de Apoi,
al cărei Prezent,
îl bem în cănile de pustiu,
ale Disperării,
Zilelor fără adăpost,
între pereții cărora ne ducem,
Timpul,
care ne strivește,
cu fiecare picătură de Durere,
Ființa.

15) Pe altarele Compromisurilor acestei Lumi de Apoi

Cascade de Patimi,
cresc spini de cultură,
pentru coroanele Iluziilor Mântuirii,
pe care suntem obligați să le purtăm,
pe altarele Compromisurilor,
acestei Lumi de Apoi,
pe care ne clădim,
Catedrale de Vise,
tot mai sterpe și fără substanță,
unde Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ne strigă cu Marile lui Tăceri,
ale căror ecou,
se aude de pe bolta,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care sfârșesc Stelele Căzătoare,
ale Destinelor noastre,
răstignite pe fruntea plină de sudoare,
a Singurătății.

16) Prin Infernul Visului Său

Priviri spălate,
cu detergenții Uitării,
pentru a fi întinse la uscat,
pe sforile trase de Virgule,
rămășițelor pământești,
ale Cuvintelor,
tot mai decolorate,
pe care suntem obligați,
să le purtăm,
pe străzile murdare,
ale Iluzilor Vieții și Morții,
Lumii de Apoi,
în care ne-am născut,
Disperarea de a fi,
Non-Sensurile Existenței,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe care ni le-a clădit Dumnezeu,
prin Infernul Visului Său,
despre Durere.

17) Limbile de Foc ale Lumii de Apoi

Cimitire de Cuvinte,
ne sunt rostite mereu,
de Limbile de Foc,
ale Lumii de Apoi,
în care ne întâlnim,
cu Absurdul justițiar,
al Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-ar arde Speranțele,
până la temeliile,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
dacă nu ar fi Aripile de Înger,
ale Luminii Divine,
a Iubirii,
în care Existam,
undeva-cândva,
și pe care o simțim,
că ne așteaptă,
prin gările pierdute ale Ridurilor,
atâtor Eternități de Clipe,
ucise pentru a ne salva,
din acest Infern,
al Înstrăinării de Sine,
a cărui Disperare o vom părăsi,
pentru a ne înălța,

mult mai presus,
de ceea ce suntem acum,
locatarii fără adrese,
prin Zilele fără adăpost,
ale Inimilor de Pustiu.

18) Fără să vrem vreodată

Oriunde am naviga,
încercând să evadăm,
din noi înșine,
tot pe Țărmurile Durerii,
Înstrăinării de Sine,
vom ajunge în cele din urmă,
implorând Iluziile Vieții și Morții,
să ne ierte,
pentru Greșelile Creației,
unui Dumnezeu,
pe care doar Păcatele Lui Originare,
îl considerau a fi al nostru,
atunci când rătăceam,
prin Privirile pierdute,
ale Icoanelor unor Sfinți,
ai Infernului,
Lumii de Apoi,
în care ne-am născut,

Visele,
fără să vrem vreodată.

19) Care troienea cu Durere Solitudinea

Amăgire,
ningea-i cu Vise deșarte,
peste întinderile fără de sfârșit,
ale Sufletului unei Iubiri,
a Nimănui,
care troienea cu Durere,
Solitudinea,
acestei Lumi de Apoi,
în care am eșuat,
lovindu-ne de Timpul,
ce a decis că merită,
să-și sacrifice,
Eternitățile Clipelor,
pentru a menține vie,
flacăra Disperării noastre,
ce hrănește lăcomia,
Iluzilor Vieții și Morții,
cu gustul sfâșietor,
al Singurătății,
de noi înșine.

20) Semaforul Absurdului

Lacrimi de Plumb,
scormonesc necontenit,
Inimile de Pustiu,
cu unghiile Disperării,
zidită în trupurile Zilelor fără adăpost,
ale Clipelor ruginite,
prin mormintele Cuvintelor,
ce au decedat,
accidentându-se grav,
de Privirile Viselor,
ce le-au cedat greșit prioritatea,
pe Sensul giratoriu,
al Fericirilor,
deși ar fi trebuit să se afle acolo,
Iluziile Vieții și Morții,
care nu pot înțelege nici acum,
ce anume a defectat,
semaforul Absurdului,
încât să lase,
Dorințele unor Gânduri,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
să treacă libere,
prin această Lume de Apoi,
a Deșertăciunilor.

21) Încoronează frunțile Spinilor

Catarge rupte,
Furtuni de Singurătate,
lovesc Zidurile ruinate,
ale Viselor,
ce-abia mai respiră,
printre valurile Remușcărilor,
de a fi noi înșine,
Păcatul Originar,
al unui Dumnezeu creator,
de Răzbunări,
prin truda Zilelor fără adăpost,
în care ne ducem traiul descompus,
al Eternităților de Clipe,
ce încoronează frunțile Spinilor,
unor noi Iluzii ale Mântuirii,
rătăcite prinAbsurdul Lumii de Apoi,
pe care ne rezemăm Prezentul.

22) Jertfită Absurdului

Rădăcini de Cuvinte,
rupte și putrezite,
plutesc pe Apele tulburi,

ale Iluziilor Vieții și Morții,
spre Nicăieri,
încercând cu ultimele sforțări,
să se prindă,
de Țărmurile abrupte,
ale unor Priviri de Plumb,
ale căror maluri,
de Înțelesuri alunecoase,
le resping de fiecare dată,
obligându-le să plutească în derivă,
prin Lumea de Apoi a Disperării,
prin care ne ducem Moartea,
cu fiecare Eternitate de Clipă,
jertfită Absurdului.

23) Undeva-cândva pe o stradă fără adresă

Cămăși însângerate de Răsărituri,
se usucă atârnate,
pe funiile întinse,
de către Iluziile Vieții și Morții,
Destinelor,
ce-abia își mai duc,
Disperările de Plumb,
să le spânzure cu ele,
Eternitățile de Clipe,

de pe străzile Zilelor fără adpost,
în care ne pierdem identitățile,
propriilor Vise,
care ne consideră a fi niște străini,
care se întâlnesc,
undeva-cândva,
pe o stradă fără adresă,
unde cu greu își mai târăsc Pașii,
striviți de Durere,
Cuvintele Nimănui.

24) Apa Absurdului Lumii de Apoi

Zări necinstite,
împart Zarurile,
Privirilor de Plumb,
ce strivesc Destinele,
Iluziilor Vieții și Morții,
care le-au măsluit,
în așa fel,
încât să cadă,
de fiecare dată,
numai pe partea,
mistuită de Durere,
a Viitorului Nimănui,
unde-și duc,

Zilele noastre fără adăpost,
Zebrele Binelui și Răului,
să se adape,
cu Apa Absurdului Lumii de Apoi,
de care ne rezemăm,
Deșertăciunea.

25) Pentru a primi o Rezonanță

Ne naștem,
doar ca să auzim,
scârțâitul sinsitru,
al Porților ruginite,
ce ne deschid,
Privirile de Plumb,
care ne înăbușe Marile Tăceri,
în sosul plin de cruzime și răceală,
al Disperării,
ce ne ucide Eternitățile Clipelor,
pentru a primi,
o Rezonanță,
cât mai adâncă,
prin Infernul acestei Lumi de Apoi,
Cuvântul Facerii,
unor Greșeli ale Creației,
care ridică Catedrale Zilelor,

ce nu vor primi niciodată adăpost,
altundeva,
decât în Inimile de Pustiu,
ale Singurătății,
de noi înșine.

26) Alfabetul Absurdului acestei Lumi de Apoi

Promisiuni de ceară,
se topesc pe ramele Icoanelor,
unor Compromisuri,
făcute cu Catedralele Simțirilor,
din noi înșine,
la care ne rugăm,
sperând în Minunea,
de a ne reîntâlni,
pe străzile prăfuite cu stele căzătoare,
ale Zilelor fără adăpost,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne-a lăsat un semn,
numit Instinct,
în cartea deschisă a Destinului,
pe care nu o pot citi,
decât Iluziile Vieții și Morții,
ce cunosc alfabetul Absurdului,

acestei Lumi de Apoi,
în care trăim acum.

27) Pe pălmile bătătorite ale Destinelor

Plouă cu Nori de Vise,
peste imensitatea Disperărilor,
unei Lumi de Apoi,
care ne-a născut,
îndeajuns de multă Durere,
încât să ne purtăm,
Marile Tăceri,
pe pălmile bătătorite,
ale Destinelor,
până dincolo de noi înșine,
unde ne-ar fi așteptat,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
să ne elibereze,
de Iluziile Vieții și Morții,
primite în dar,
de la Greșelile Creației,
unui Dumnezeu,
ce va rămâne mereu,
doar al Păcatelor Originare,
și nicidecum al Iubirii.

28) Pe fețele crispate ale Icoanelor unor Vise

Smârcuri de Zori,
stau duși spre Nicăieri,
de Vânturile Deznădejdii,
în care ne-am împotmolit,
Destinele,
strivite de Plumbul cenușiu,
al Orizonturilor,
tot mai grele și insuportabile,
care se afundă tot mai adânc,
împreună cu noi,
în mocirla Întrupărilor,
acestei Lumi de Apoi,
ce-și satisface Absurdul,
cu Singurătatea,
care ni se prelinge,
în Lacrimi de Pustiu,
pe fețele crispate,
ale Icoanelor unor Vise,
ce au rămas ale Nimănui.

29) Odată cu primul strigăt al Hazardului

Aripile de rouă ale Viselor,
se usucă tăcute și triste,
pe ramurile veștejite,
ale unor Cuvinte,
pe care ne rezemam,
undeva-cândva,
Fericirea,
ce ne-a fost spălată,
de ploile Lacrimilor de Plumb,
ale Destinului,
încă de la nașterea,
Marilor noastre Tăceri,
venite pe această Lume de Apoi,
odată cu primul strigăt,
al Hazardului,
în care ne-am mistuit,
Eternitatea Clipelor,
cuprinse de flăcările Disperărilor,
unui Absurd,
al Iluziilor Vieții și Morții.

30) Cumpene

Păduri de Cumpene,
care se înclină pline de evlavie,
spre Țărâna Nimănui,
în care ne-am întrupat,
întreaga Durere,
a Iluziilor Vieții și Morții,
să scoată Apa tulbure,
a Disperărilor,
acestei Lumi de Apoi,
a Absurdului,
pe care să ne-o toarne,
Destinele,
în cănile de pustiu,
ale Eternităților de Clipe ucise,
care ne străjuiesc,
Zilele fără adăpost,
ale Inimilor de Plumb,
ce-abia le mai putem duce,
către Moartea izbăvitoare,
de Moarte.

31) Lumea de Apoi în care am eșuat

Trăim încarcerați,
de gratiile Iluziilor Vieții și Morții,
conștiente de faptul,
că Visele noastre pot zbura,
până dincolo de noi înșine,
pe tărâmurile binecuvântate,
ale Aminirilor din Viitor,
unde ne putem lepăda,
de Moartea,
ce moare odată,
cu Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru ca noi,
cei întemnițați,
în Durerile Trupului de Mocirlă,
al Absurdului,
să putem redeveni ceea ce am fost,
înainte de această Lume,
care în realitate este Lumea de Apoi,
în care am eșuat,
din brațele Luminii Divine,
a Iubirii,
unde am fi putut exista veșnic,
și pe care o vom părăsi,
traversând Zebra Compromisurilor,
dintre Bine și Rău.

32) Absurdul Lumii de Apoi

Vitralii de Gânduri,
scormonesc,
cu unghiile însângerate,
ale Răsăriturilor de Plumb,
mormintele Amintirilor din Viitor,
ascunse prin Cimitirele Cuvintelor,
de buzele reci ale Privirilor,
Marilor Tăceri,
ce-și rod Durerea,
la căpătâiul căreia,
ne închinăm,
genunchii juliți,
ai Zilelor fără adăpost,
de Absurdul Lumii de Apoi,
pe care-l respirăm,
cu fiecare bătaie,
a Inimilor de Pustiu,
care se ceartă isteric,
cu piepturile Viselor noastre,
pe maidanele,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat,
Disperarea.

33) Pe Orizonturile Nimănui

Priviri de Plumb,
străine și triste,
ne strivesc,
frunzele ruginite ale Viselor,
spulberate de Inimile de Vânt,
ale Destinelor,
spre Nicăieri.

Ne-au mai rămas,
doar Urmele Zâmbetelor,
pierdute de Cerul Speranțelor,
pe Orizonturile,
Nimănui.

34) Privirile dezorientate ale Inimilor de Cer

Cuvinte de Plumb,
strivesc încet dar sigur,
Zidurile Viselor,
lăsând să intre,
frigul Singurătății,
care ne îngheață,
Privirile dezorientate,

ale Inimilor de Cer,
ce-au început să plouă,
cu Lacrimi de Vânt,
peste Orizonturile de ceară,
ale Speranțelor,
ce ni se topesc,
la tălpile Disperării,
pe care se reazămă Absurdul,
acestei Lumi de Apoi,
a Nimănui.

35) Pe Aripile de legendă ale unei Iubiri

Lumea de Apoi,
în care ne-am întrupat,
Visele prăbușite,
de pe Aripile de legendă,
ale unei Iubiri,
ne servește numai,
pe Altarul Disperărilor,
doar cu Rădăcini amare,
de Gânduri,
care să ne mistuie,
orice tentativă de a evada,
din noi înșine,
către Lumina Divină,

a Străinului nostru Subconștient,
ce ne așteaptă,
ca să ne eliberăm,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a zbura cu noi,
pe razele Adevărului Absolut,
al Nemuririi.

36) Luminate palid

Troiene de Amintiri,
strivesc zăpada imaculată a Iubirii,
cu Lacrimile de Plumb,
ce ni se preling,
pe obrajii înghețați ai Privirilor,
ce rătăcesc haotic,
pe străzile pustii,
luminate palid,
doar de Stelele Căzătoare,
ale Cuvintelor,
ce nu mai au nimic să ne spună,
Niciodată,
de acum înainte,
oricât de mult ar mai ninge,
cu legenda Dragostei noastre,
pe ramurile Promisiunilor,

făcute undeva-cândva,
Nemuririi,
uitând că existăm,
într-o Lume de Apoi,
a Disperării.

37) Gratiile Non-Sensurilor Existenței Lumii de Apoi

Închisă în Lacrima de Plumb,
a Viselor,
Fericirea își aranjează degeaba,
părul Clipelor,
prins cu agrafele,
ce-abia se mai țin,
pe picioarele slăbite,
ale Zielor fără adăpost,
pentru a ne întâmpina Nemurirea,
în Cerurile Cuvintelor unei Iubiri,
ce va fi strivită,
de Stelele Căzătoare ale Timpului,
rămas mereu neîmpăcat,
cu Iluziile Vieții și Morții,
care i-au promis,
că îi vor reda măreția,
din Infernul de altădată,
al Greșelilor Creației,

Păcatelor Originare,
pentru ca să fie,
cât mai întărite,
Gratiile Non-Sensurilor Existenței,
Lumii de Apoi,
a Absurdului,
pe care trebuie să o întrețină,
cu îndeajuns de multă Disperare,
până când și ultimul Suflet,
va ajunge să se întrupeze,
în Durere.

38) Care au clădit Absurdul acestei Lumi de Apoi

Legende pierdute,
în praful Stelelor Căzătoare,
ale Destinului,
peste care plouă cu sudoarea Timpului,
până când Lacrimile de Cer,
ale Viselor,
ni se scurg haotic,
prin Ridurile adânci și triste,
ale Disperărilor,
ale căror maluri de Dureri,
sunt legate de Zebrele Binelui și Răului,
pe care le traversăm,

spre Moartea,
despre care încă nu știm,
dacă va muri vreodată,
în brațele acelorași,
Non-Sensuri ale Existenței,
care au clădit,
Absurdul acestei Lumi de Apoi,
ce s-a dovedit a fi al Nimănui.

39) Lumânări de Speranțe topite

Zori șterși,
pe la Ochii de Cer ai Viselor,
cu Lacrimile de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
în care-și beau Cănile de Pustiu,
Eternitățile Clipelor,
până ce-și pierd Mințile,
câștigate cu atâta trudă,
prin Catedralele Disperărilor,
unde vând aproape pe nimic,
Lumânări de Speranțe topite,
pentru a fi puse,
la căpătâiul Iluziilor Vieții și Morții,
pentru ca sufletele acestora,
să primească Pacea,

de a ne clădi nouă Lumea de Apoi,
a Durerilor.

40) Li se servesc Lumi de Apoi

Buzunare de Vise,
pline cu Lacrimi de Plumb,
se îndreaptă grăbite,
spre Magazinele pline,
cu Disperări ale Absurdului,
unde li se servesc,
Lumi de Apoi,
prăjite în Iluziile Vieții și Morții,
pe care le îndulcesc,
peste măsură,
Sfinții rătăcitori,
ai Deșertăciunii,
ascunși cât mai adânc,
prin Compromisurile Icoanelor,
zugrăvite cât mai strident,
de Alienările Durerilor noastre,
din trupurile cărora,
ne-am clădit,
Catedralele Durerii.

41) Până aici în Lumea de Apoi

Aripi de Îngeri,
rupte de Virgulele așezate obscen,
pe buzele Cuvintelor de Plumb,
ce ne strivesc,
Urmele Pașilor,
unei Iubiri,
care ne-a urmat,
până aici,
în Lumea de Apoi,
unde se pare că am murit,
pentru Eternitate,
mai demult decât Vremea,
în brațele unui Destin,
al Nimănui,
pentru care această letargie,
a Singurătății de Sine,
înseamnă Viață,
iar Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
i-au devenit farul călăuzitor,
al Durerilor,
de stâncile cărora ne izbim,
valurile trăirilor,
atunci când traversăm spre Moarte,
Zebra Compromisurilor,
dintre Bine și Rău.

42) Despre care iarăși nu știam

Nu există Cer Nesfârșit,
care să nu poată fi cuprins,
de valurile zbuciumate ale Iubirii,
pe care am plutit,
până când am naufragiat,
atât de de adânc în noi înșine,
încât nici o Identitate,
a vreunei Priviri,
nu ne mai încăpea,
pe umerii vlăguiți de Singurătate,
ai Destinului,
care ne-a dat naștere,
Zorilor Durerii,
pe care nu i-am fi crezut,
niciodată pe Cuvânt,
dacă Absurdul,
pe care nu-l cunoșteam pe atunci,
nu ne-ar fi promis,
că vom fi fericiți până la urmă,
împreună cu Nemurirea,
despre care iarăși nu știam,
că pe această Lume de Apoi,
aparține numai Disperării,
Iluziilor Vieții și Morții.

43) Cimitirele de Cuvinte ale Nimănui

Umbre ce plutesc spre Nicăieri,
prin Labirinturile tăioase,
unde Zilele fără adăpost,
dau firimituri de Singurătate,
Privirilor,
care le ciugulesc supuse,
din pălmile murdare,
cu Iluzii ale Vieții și Morții,
prin ale căror șanțuri,
ni se scurg fără încetare,
Visele deșarte,
ale acestei Lumi de Apoi,
ce traversează împreună cu noi,
Zebra Disperării,
Binelui și Răului,
încercând să ajungem,
la malurile Uitării,
de noi înșine,
unde legendele Iubirilor,
spun că acolo,
ne-ar muri Moartea,
dar cine mai stă să asculte,
toate Cimitirele de Cuvinte,
ale Nimănui?

44) Unde zac moaștele unei Lumi de Apoi

Paradisuri de Plumb,
ne strivesc Ferestrele înlăcrimate,
ale Zilelor fără adăpost,
din Orizonturile tăioase,
în care ne adăpostim,
Privirile de ceară,
ce ni se topesc,
pe catafalcul Viselor,
unde zac moaștele,
unei Lumi de Apoi,
făcătoare de minuni,
numai Disperărilor,
ce ne-au fost date,
pentru a fi trecute,
pe Zebra Durerilor,
dintre mine și tine,
Iubire.

45) A ajuns să ne vămuiască

Arcuri peste Timp,
lucesc în cenușiul rece și perfid,
al Compromisurilor cu noi înșine,

țintind cu săgețile,
Iluziilor Vieții și Morții,
Inimile de Pustiu,
ale Iubirilor,
răstignite pe Lacrimile de Plumb,
ale Singurătății,
Lumii de Apoi,
ce a ajuns să ne vămuiască,
până și respirațiile pline de de Suspine,
ale Eternităților de Clipe,
alunecate în agoniile Morții,
ce par că nu se mai sfârșesc Niciodată,
pe străzile înfundate,
cu praful Stelelor Căzătoare,
ale Zilelor fără adăpost.

46) La tălpile unei Lumi de Apoi

Răstiginiți pe Pragurile de Sus,
ale Durerilor,
de care se lovesc,
Eternitățile Clipelor,
pentru a fi ucise,
la tălpile unei Lumi de Apoi,
care este Prezentul,
ce-l respirăm,

contrafăcuți,
de Întruparea în Blestem,
care a falsificat în noi,
tot ceea ce am fost,
de dincolo,
de Non-Sensurile Existenței,
acestei Pseudo-Realități,
a Disperării.

47) Trase pe linia noastră Moartă

Rătăciți printre stropii de jar,
ai Cuvintelor ce ne ard,
Ploile Viselor,
care iscă mereu,
Furtuni de Întrebări,
adresate unei Lumi de Apoi,
în care ne-am născut,
doar ca să putem muri,
împreună cu Disperarea,
ce ne-a urmat smerită și tăcută,
prin toate Zebrele Binelui și Răului,
pe care le-am traversat,
întotdeauna grăbiți,
să prindem vagoanele Iluziilor Vieții,
trase pe linia noastră Moartă,

alături de care,
formăm un tren al Nimănui,
care ne duce spre Nicăieri,
odată cu Eternitățile de Clipe ucise,
ce trebuie urmate la nesfârșit,
cu toate că nici una dintre ele,
nu mai este vie,
mai demult decât Vremea,
tuturor Vremurilor.

48) Durerile Absurdului unei Cunoașteri a Nimănui

Riduri săpate-n carnea,
Abisurilor astrale ale Destinelor,
prin care ni se scurge,
sângele învolburat al Zorilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
până când rămâne în locul lui,
Neantul ce șterge,
cu Icoanele Stelelor Căzătoare,
ale Uitării,
întreaga Disperare,
a Lumii acesteia de Apoi,
ce nu are cum să existe,
fără ca să fie un alt Tărâm,
la care să se raporteze,

și acela este cel,
de pe care am eșuat aici,
și unde vom ajunge,
când nu vom mai fi obligați,
să ținem de braț,
Durerile Absurdului,
unei Cunoașteri a Nimănui.

49) Fără de care nu se mai pot deplasa Nicăieri

Nori de Cuvinte,
rănesc cenușiul Cerului unei Amintiri,
ale cărei picioare de plumb,
se afundă tot mai adânc,
în Depărtările Zilelor fără adăpost,
din Gândurile noastre,
ce-au alunecat,
pe gheața Promisiunilor neîmplinite,
rupându-și gleznele Speranțelor,
fără de care,
nu se mai pot deplasa Nicăieri,
fără Durerea și Disperarea,
Adevărului Absolut,
al Străinului nostru Subconștient.

50) Răspunde-mi sincer Doamne

Răspunde-mi sincer Doamne,
de ce ne îmbraci,
pe fiecare dintre noi,
cu cămașa mucegăită,
murdară și putrezită,
a Morții,
încă de la Nașterea,
primului Scâncet?,
fără să ne dai,
vreodată posibilitatea,
să ne-o spălăm,
de Zilele fără adăpost,
care au tăvălit-o,
prin Mocirla Întrupării noastre,
în Absurdul,
acestei Lumi de Apoi?

Răspunde-mi sincer Doamne,
de ce nu ne lași,
Libertatea de a fi noi înșine,
cei de dincolo,
de acest Tărâm al Nimănui?

51) Vino Iubire să dansăm împreună cu Moartea

Vino Iubire,
să dansăm împreună,
cu Moartea,
valsul ce-l fredonam,
dincolo de această,
Lume de Apoi,
unde Nimeni,
nu ar fi știut să ne răspundă,
dacă l-am fi întrebat,
ce anume este Disperarea și Durerea,
rătăcită prin sângele,
Genelor defecte,
ale unor Strămoși,
sculptați cu dalta Greșelilor Creației,
ale Păcatelor Originare,
săvârșite mai înainte de toate,
de Dumnezeul care a clădit acest Infern,
și pe care nici una,
dintre Eternitățile de Clipe,
ucise pe nedrept,
nu-l poate trage la rost,
fiindcă El deține,
întreaga putere a Orchestrei,
pe muzica căreia,
dansăm acum.

Așa că vino Iubire,
să dansăm împreună,
cu Moartea,
fiindcă tot nu avem de ales.

52) Până când își dau ultima suflare în brațele Durerilor

Oare de ce Destinul,
ne-a dăruit buchete întregi,
de Zile fără adăpost,
pe străzile desfundate,
ale Iluziilor Vieții și Morții noastre?,
alături de care,
rătăcim pe maidanele Disperărilor,
încercând să ne găsim,
un Echilibru,
înaintea Singurătății,
de noi înșine,
care se încolăcește,
devenind un șarpe veninos,
în jurul gâturilor,
Cântecelor de Lebădă,
ale Eternităților noastre de Clipe,
sugrumându-le,
până când își dau ultima suflare,

în brațele Durerilor,
ce conștientizează,
că nu vom mai reuși,
să redevenim vreodată,
cei care am fost dinainte,
de această Lume de Apoi,
decât dacă ne va muri și Moartea,
odată cu noi.

53) Peste Orizonturile tot mai neajutorate

Cuvinte de ceară,
ni se topesc,
în brațele Lumânărilor de Vise,
ce aprind Infernul Singurătății,
la care nici acum,
nu vor să se închine,
genunchii Amintirilor,
crezând într-o viitoare Întâlnire,
cu noi înșine,
a Destinului,
condimentat cu toată sarea Înțelesurilor,
de Gusturile amare,
ale Lacrimilor de Plumb,
care ni se preling,
peste Orizonturile tot mai neajutorate,

ale Zorilor,
acestei Lumi de Apoi.

54) Pe coroanele Iluziilor Mântuirii

Aripi de Durere,
umbresc Zilele fără adăpost,
ale Ochilor de Cer,
ai Cuvintelor,
brăzdate de Lacrimile de Plumb,
ce spală Stelele Căzătoare ale Viselor,
din Umbrele cărora,
s-a zămislit Țărâna rece și inertă,
a cănilor de pustiu,
din care ne bem,
șiroaiele de Trăiri,
ce curg abătute,
prin Ridurile Spinilor,
care au început să se usuce,
pe coroanele Iluziilor Mântuirii,
acestei Lumi de Apoi.

55) Să ne îmbrace cu Disperare și Durere

Trepte de Cer,
tot mai alunecoase,
pentru Visele deșarte,
lipsite de Lumina Divină,
a Iubirii,
care să le șteargă,
Lacrimile de Vânt,
ale Amintirilor de Plumb,
ce ne apasă,
până și Moartea,
care abia acum crede că va muri,
odată căzută din brațele,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care Absurdul Lumii de Apoi,
în care ne aflăm acum,
le-a ales,
ca să ne îmbrace,
cu Disperare și Durere,
Amintirile Viitorului.

56) Peste Inimile de Pustiu ale acestei Lumi de Apoi

Lacrimi de Vânt,
stârnesc Furtuni de Cuvinte,
care ni se preling,
peste fețele Întrebărilor,
tot mai spulberate,
de Visele tăioase,
ale Amintirilor ruginite,
ce foșnesc sub tălpile de plumb,
ale Norilor Singurătății,
ce-au început să-și depene,
Ploile Gândurilor,
tot mai reci și neavenite,
peste Inimile de Pustiu,
ale acestei Lumi de Apoi,
din care Destinul a sculptat,
tristețea Privirii tale,
Iubire.

57) Aruncându-le corpul inert

Lacrimile de Vânt,
ale Singurătății,
și-au despletit,

Părul încâlcit al Durerii,
pentru a pieptăna din el,
smocurile Eternităților de Clipe moarte,
din noi înșine,
lăsând de izbeliște odată cu ele,
și Fericirea,
ce și-ar fi prins Diadema Vieții ei,
de firele lungi ale acestora,
despre care până și Iubirea,
ne-a promis,
că nu se vor sfârși niciodată,
și așa ar fi fost,
dacă lamele tăioase,
ale Greșelilor Creației,
nu ar fi venit să le tundă,
Nemurirea,
aruncându-le corpul inert,
în brațele acestei Lumi de Apoi,
a Disperării și Absurdului.

58) Gratiile Lumii de Apoi

Porți sigilate,
cu ceara topită a Fericirii,
ne închid Zările însângerate,
ale Speranțelor,

ce s-au rănit atât de grav,
de gratiile Lumii de Apoi,
când au încercat să evadeze,
din închisoarea Întrupării noastre,
în Non-Sensurile Existenței,
încât au sfârșit răstignite,
pe Icoanele,
unde Disperările,
au pictat chipurile încremenite,
în Absurd,
ale Durerilor noastre.

59) Pe care am avut neșansa să ne naștem

Stropi de Promisiuni,
mari și triști,
ni se preling pe fața Timpului,
accidentat în șanțurile adânci,
ale Ridurilor,
pe care nu le-a observat,
când ar fi trebuit,
să ne dovedească,
Îndurare,
față de Eternitățile de Clipe,
irosite fără rost,
la tălpile Non-Sensurilor Existenței,

unei Lumi de Apoi,
a Nimănui,
pe care am avut neșansa,
să ne naștem.

60) Cu misterul Cunoașterii

Fiecare Eternitate de Clipă,
are propria Lume de Apoi,
unde ne sunt ademenite,
Zilele fără adăpost ale Absurdului,
să meargă,
pentru a se întâlni,
cu propriul lor Sine pierdut,
la zarurile Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
dar porțile acelei Destinații,
nu li se vor deschide niciodată,
înainte de a îngenunchea,
la tălpile de plumb,
ale Întrupărilor noastre,
în Disperare și Neînțeles,
care ne înveșmântă,
Iluziile Vieții și Morții,
cu misterul Cunoașterii.

61) Totul a fost în zadar

Umbre de Vise deșarte,
grăbite să prindă trenul Înțelesurilor,
tras pe linie Moartă,
al Fericirii,
lovesc flăcările Apusurilor,
cu Întunericul lor,
care începe să fiarbă,
în cănile de pustiu,
ale Înstrăinării de Sine,
pe care Lumea de Apoi,
a Absurdului,
ne-a dăruit-o,
încă de la Nașterea Durerii,
atunci când ne strigam Disperarea,
să ne ajute,
să nu ne mai întrupăm,
în Iluziile Vieții și Morții,
dar totul a fost în zadar.

62) Lăsând să lumineze cu frenezia lor

Stoluri de Vise,
părăsesc Anotimpurile Iubirilor,

lăsând în urma lor,
doar Aripi frânte de Cuvinte,
ce nu vor mai zbura niciodată,
pe Orizonturile,
acestei Lumi de Apoi,
care ne-a pictat în lipsa lor,
aceleași Inimi de Pustiu,
pe care le mai aveam și înainte,
de a le întâlni,
în piepturile Simțămintelor,
ce și-au pierdut,
Flăcările de Dor,
care ne aprindeau Privirile,
lăsând să lumineze cu frenezia lor,
întreg Universul,
căruia îi topeau,
până și Lacrimile de Plumb,
ale Singurătății.

63) Prin labirinturile Absurdului acestei Lumi de Apoi

Așteptări de Plumb,
strivesc Gândurile rezemate,
de Zebra Binelui și Răului,
pe care Fantomele Cuvintelor,

îşi traversează Eternităţile Clipelor,
spre Moarte,
pe umerii vlăguiţi,
ai Zilelor noastre fără adăpost,
din care Disperarea,
a clădit un adevărat Imperiu,
Durerii,
rătăcite prin labirinturile Absurdului,
acestei Lumi de Apoi,
din care nu vom lua cu noi,
nici cel mai neînsemnat Suspin,
prelins pe cănile de pustiu,
ale Sentimentelor noastre.

64) Pe roata olarului unui Timp al Absurdului

Zori încarceraţi,
în Sângele defect,
al Greşelilor Creaţiei,
promit că ne vor zâmbi,
chiar de ar fi pentru ultima oară,
Viselor deşarte,
ale unor Dorinţe,
ce sunt conştiente,
că nu ni se vor împlini,
fiindcă aleargă spre Nicăieri,

printre stelele căzătoare,
ale Destinului,
tot mai adâncit,
în noroiul Întrupării,
Iluzilor Vieții și Morții,
pe care-l modelează Lumea de Apoi,
pe roata olarului unui Timp,
al Absurdului.

65) Clădește catedrale de închinăciune Absurdului

Fantome de Priviri,
prelinse din Lacrimile de Plumb,
ale Amintirilor,
se ascund prin Cimitirele de Cuvinte,
ale unui Trecut,
al Nimănui,
din care Lumea de Apoi,
a Disperării,
ne clădește Catedrale de închinăciune,
Absurdului,
atâtor Zile fără adăpost,
care ne-au fost date,
pe umerii Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții noastre.

66) Fantomele Cuvintelor ce aleargă spre Nicăieri

Zori de cârpe murdare,
șterg podelele întinate,
ale Lacrimilor de Plumb,
prelinse pe fețele ridate,
ale Zilelor fără adăpost,
pentru ca Fantomele Cuvintelor,
ce aleargă spre Nicăieri,
prin Pașii,
Inimilor de Vânt,
ale Rătăcirilor atâtor Speranțe,
din labirinturile Lumii de Apoi,
să calce pe Visele noastre,
proaspăt lustruite,
încât să se poată oglindi,
cât mai clar,
agrafele Deșertăciunilor,
pe care le poartă,
în părul despletit al Clipelor,
Nimănui.

67) În căutarea Fantomei Fericirii

Ne închinăm abătuți,
la Altare de Gânduri,
răstignite pe lemnul putred,
al Compromisurilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care Lumea de Apoi,
ni le trimite la porțile Viselor,
ce ar încerca să creadă,
și în altceva,
decât în Non-Sensurile Existenței,
unor Statui Vivante,
ale Absurdului,
care-și beau și ultima picătură,
de Durere,
în cănile de pustiu,
ale Disperării,
de a ne fi născut,
sub ploaia de stele căzătoare,
ce este mereu,
în căutarea Fantomei Fericirii.

68) Orizonturile însângerate ale Lumii de Apoi

Zori răstigniți,
pe mormintele Cuvintelor,
sparg ulcioarele,
Inimilor de Pustiu,
vărsând Lacrimile de Plumb,
ale Viselor deșarte,
pe Orizonturile însângerate,
ale Lumii de Apoi,
ce par că nu s-au trezit încă,
la deșteptarea dată,
de Iluziile Vieții și Morții,
care ne strigă din toate părțile,
Destinele,
să se alinieze cât mai perfect,
în rândurile Disperărilor.

69) Parcă dinadins și în batjocură

Gratii de Nori,
încarcerează Cerul Cuvintelor,
în Lacrimile de Plumb,
ale Zilelor fără adăpost,

ce tremură de frig,
pe buzele Inimilor de Vânt,
ale Furtunilor de Vise,
care ne spulberă Destinul,
spre Nicăieri,
într-o apocaliptică luptă,
dintre Bine și Rău,
pe Zebra trecerilor,
către Moarte,
a Disperării,
ce vrea să ne arate,
parcă dinadins și în batjocură,
o altă Lume de Apoi,
decât cea în care ne ducem umili,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe spatele Cunoașterii Durerii.

70) Fericiri clădite din trupurile Non-Sensurilor Existenței

Gheare de Nori cenușii,
ai Disperării,
ne sfâșie Simțirile,
strivite de atâtea Rugăciuni zadarnice,
care ne-au adus,
doar Plumbul indiferent și rece,

al Cerului Singurătății,
care ne-a demolat,
până și Zidurile cele mai masive,
ale Privirilor unor Iubiri,
care se năruie,
la tălpile Ruinelor,
unor Vise deșarte,
ce însoțesc alaiurile funerare,
ale Gândurilor,
în drumul lor,
către Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostește zilnic,
Lumea de Apoi,
a Absurdului,
atâtor Fericiri,
clădite din trupurile,
Non-Sensurilor Existenței.

71) Cuprinsă de Furtunile Regretelor

Draperii de Cuvinte,
ne acoperă ferestrele Înțelesurilor,
cu stelele căzătoare ale Durerii,
care aprind în noi,
mormintele Amintirilor din Viitor,
cu flăcările primite,

de la Focul Sacru al Iubirii,
care ne mistuie cu neliniștea lui,
Lacrimile de Vânt,
ce întăreau până acum,
Lumea de Apoi,
a Deșertăciunilor,
cuprinsă deodată,
de Furtunile Regretelor,
izvorâte din Ochii de Cer,
care ne-au regăsit,
pe noi,
cei atât de înstrăinați,
de propriul Sine.

72) Părerile funeste ale Non-Sensurilor Existenței

Muguri de Dorințe,
încarcerați,
după gratiile Iluziilor Vieții și Morții,
ar vrea să poată înflori,
în Ochii de Cer,
în a căror Priviri,
se poate zări cum răsare Primăvara,
al cărei Zâmbet de lumină și culoare,
ar vrea să poată curge,
prin venele fiecărui Răsărit,

al cărui Sânge să nu mai poarte cu el,
Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
în care ne-am înecat Visele,
pe care această Lume de Apoi,
nu a dorit să ni le salveze,
ascultând numai de părerile funeste,
ale Non-Sensurilor Existenței.

73) Pe marginea mormintelor unor Cuvinte de Dragoste

Pașii de Plumb,
ai Inimilor de Vânt,
ne calcă în picioare,
până și Zorii Viselor deșarte,
ce ne-au mai rămas,
de turnat,
în cănile de pustiu,
ale acestei Lumi de Apoi,
a cărei amăreală,
o bem în fiecare Dimineață,
pe marginea mormintelor,
unor Cuvinte de Dragoste,
ce-am vrea să le reînviem,
oricât de mult ne-au biciuit,

pentru ele,
Sfinții Părinți ai Deșertăciunilor,
unor Fericiri,
la Icoanele cărora,
speram umiliți de Durere,
să ne regăsim Iubirea.

74) Rolul Oamenilor de Zăpadă

Ninge cu Lacrimi de Plumb,
peste Nesfârșirea,
Inimilor de Pustiu,
troienindu-ne Visele deșarte,
cu zăpada imaculată,
rece și indiferentă,
a Durerii,
din care Lumea de Apoi,
a Dispeăririi,
ne-a clădit trupurile,
de Statui Vivante,
ale Absurdului,
ale căror Destine sunt obligate să joace,
rolul Oamenilor de Zăpadă,
care se topesc după Floarea Sufletului,
unui Zâmbet,
întreaga Viață,

alături de pereții înghețați,
ai Zilelor fără adăpost,
sub acoperișurile cărora,
ne ducem Iluziile Fericirii,
către Moarte.

75) Fericirea Durerii unei Cunoașteri

Ramuri uscate de Întrebări,
ne răstignesc Gândurile,
pe mormintele Urmelor de Pași,
ale unor Amintiri din Viitor,
la căpătâiurile cărora,
nu poate răspunde,
nici una dintre,
Iluziile Vieții și Morții,
care ne-au ademenit,
pe această Lume de Apoi,
a Absurdului,
cu Fericirea Durerii,
unei Cunoașteri,
la care nu am avut acces,
pe Steaua Nemuririi,
Luminii Divine,
de unde am căzut,
întrupându-ne în Disperarea,

Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare.

76) Și-ți promit că-ți voi aduce drept ofrande

Lasă-mi Doamne,
o singură Eternitate de Clipă,
pe care să nu mi-o ucidă Timpul,
care mă înveșmântă,
cu Lacrimile de Plumb,
ale dragostei tale,
pe această Lume de Apoi,
a Absurdului,
și-ți promit că-ți voi aduce,
drept ofrande,
în locul Amintirilor din Viitor,
toate Disperările și Durerile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care mi le-ai dăruit,
și cred că-ți plac atât de mult,
încât ne-ai spus,
că ți-ai sacrificat pentru noi,
tot ce ai avut mai drag,
Iubindu-ne.

77) Încă de dincolo de această Lume de Apoi

De ce ai lăsat Doamne,
să se frângă Aripile Îngerilor,
ce vroiau să ne salveze din Infernul,
Iluziilor Vieții și Morții?,
aducându-ne să bem,
Apa Nemuririi,
din ulciorul Luminii Divine,
care ne potolea setea de Absolut,
încă de dincolo,
de această Lume de Apoi,
în care am eșuat,
lovindu-ne de Greșelile Creației Tale,
atât de amar zugrăvite,
pe Icoanele Durerilor și Disperărilor,
agățate pe Zidurile reci și mucegăite,
ale Inimilor noastre de Pustiu.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986